

Ό,τι αγγίζεις
το αλλάζεις.
Ό,τι αλλάζεις
σε αλλάζει κι εσένα.
Η μόνη σταθερή αλήθεια
είναι η Αλλαγή.
Ο Θεός είναι Αλλαγή.

ΓΑΙΟΣΠΟΡΟΙ: Τα βιβλία των ζωντανών

Σάββατο 20 Ιουλίου 2024

Χτες βράδυ είδα αυτό το όνειρο που επανέρχεται. Θα 'πρεπε μάλλον να το περιμένω. Έρχεται όταν ζορίζομαι, όταν βράζω στο ζουμί μου και προσπαθώ να κάνω ότι δεν συμβαίνει τίποτα παράξενο. Έρχεται όταν προσπαθώ να είμαι η κόρη του πατέρα μου. Σήμερα είναι τα γενέθλιά μας: Εγώ κλείνω τα δεκαπέντε και ο πατέρας μου τα πενήντα πέντε. Αύριο θα προσπαθήσω να τον ευχαριστήσω — εκείνον, την κοινότητα και τον Θεό. Έτσι, χτες βράδυ ονειρεύτηκα κάτι που μου υπενθύμισε ότι όλα είναι ένα ψέμα. Νομίζω πως θέλω να γράψω για το όνειρο, επειδή αυτό το συγκεκριμένο ψέμα με απασχολεί πολύ.

Μαθαίνω να πετάω, να αιωρούμαι. Κανείς δεν μου έχει δείξει. Μαθαίνω μόνη μου, λίγο-λίγο, ένα ονειρικό μάθημα τη φορά. Η εικόνα δεν είναι ιδιαίτερα λεπτομερής, αλλά επιμένει. Έχω κάνει πολλά μαθήματα και μπορώ να πετάω καλύτερα απ' ό,τι παλιότερα. Πλέον εμπιστεύομαι περισσότερο την ικανότητά μου, όμως εξακολουθώ να φοβάμαι. Δεν μπορώ ακόμα να ελέγξω ακριβώς την κατεύθυνσή μου.

Γέρνω μπροστά, προς την πόρτα. Είναι μια πόρτα όπως εκείνη που συνδέει το δωμάτιό μου με τον διάδρομο. Μου φαίνεται ότι βρίσκεται πολύ μακριά, αλλά γέρνω προς τα κει. Με το σώμα μου άκαμπτο και σφιγμένο από την ένταση, αφήνω οτιδήποτε με συγκρατούσε, οτιδήποτε απέτρεπε μέχρι τώρα την άνοδο ή την πτώση μου. Βουτάω στον αέρα, τεντώνομαι προς τα πάνω, δεν είναι ότι κινούμαι προς τα πάνω, αλλά ούτε και πέφτω ακριβώς. Μετά αρχίζω πράγματι να κινούμαι, σαν να γλιστράω στον αέρα, αιωρούμενη λίγα μέτρα πάνω από το πάτωμα, γεμάτη τρόμο και χαρά.

Αιωρούμαι προς την πόρτα. Ένα ψυχρό, αχνό φως φέγγει από κει. Μετά γλιστράω λίγο προς τα δεξιά· ύστερα κι άλλο λίγο. Υπολογίζω ότι το άνοιγμα της πόρτας θα μου ξεφύγει και θα βρω στον τοίχο δίπλα, αλλά δεν μπορώ να σταματήσω ή να γυρίσω. Αιωρούμενη, απομακρύνομαι από την πόρτα και το ψυχρό φέγγος της, πηγαίνω προς μια διαφορετική πηγή φωτός.

Ο τοίχος μπροστά μου καίγεται. Η φωτιά ξεπήδησε από το *πουθενά*, διαπέρασε τον τοίχο και τώρα αρχίζει να φτάνει σ' εμένα, να με ψάχνει. Η φωτιά εξαπλώνεται. Αιωρούμαι μέσα της. Λαμπαδιάζει τα πάντα γύρω μου. Χτυπιέμαι και πασχίζω, προσπαθώντας να κολυμπήσω προς τα πίσω, μακριά της, με

τις χούφτες μου πιάνω αέρα και φωτιά, κλοτσάω, καίγομαι! Σκοτάδι.

Ίσως ξυπνάω για λίγο. Συμβαίνει μερικές φορές, όταν η φωτιά με καταπίνει. Αυτό είναι κακό. Αν ξυπνήσω εντελώς, δεν μπορώ να ξανακοιμηθώ. Προσπαθώ, αλλά δεν τα καταφέρνω ποτέ.

Αυτή τη φορά δεν ξυπνάω εντελώς. Βυθίζομαι στο δεύτερο μέρος του ονείρου, το μέρος που είναι πιο συνηθισμένο και αληθινό, που, πράγματι, συνέβη χρόνια πριν, όταν ήμουν μικρή, αν και τότε δεν έμοιαζε να έχει ιδιαίτερη σημασία.

Σκοτάδι.

Το σκοτάδι φωτίζεται.

Αστέρια.

Αστέρια με αυτό το ψυχρό, αχνό, λαμπυρίζον φως τους.

«Δεν μπορούσαμε να δούμε τόσο πολλά αστέρια όταν ήμουν μικρή», μου λέει η μητριά μου.

Μιλάει ισπανικά, τη δική της μητρική γλώσσα. Στέκεται ακίνητη και μικρή, κοιτάζοντας τον ουρανό, τη σπειροειδή απεραντοσύνη του γαλαξία. Μόλις έπεσε το σκοτάδι, βγήκαμε έξω, εκείνη κι εγώ, για να μαζέψουμε την μπουγάδα από το σκοινί. Η μέρα είναι ζεστή, ως συνήθως, και απολαμβάνουμε και οι δυο μας το ήρεμο σκοτάδι της πρώιμης νύχτας. Δεν υπάρχει φεγγάρι, αλλά βλέπουμε μια χαρά. Ο ουρανός είναι γεμάτος αστέρια.

Το τείχος της γειτονιάς μας είναι μια τεράστια, επιβλητική παρουσία κοντά μας. Μου φαίνεται σαν ζώο που έχει κουλουριαστεί, ίσως έτοιμο να πηδήξει, πιο πολύ απειλητικό παρά προστατευτικό. Όμως, είναι εδώ η μητριά μου, δεν φοβάται. Μένω κοντά της. Είμαι εφτά χρόνων.

Κοιτάζω ψηλά τα αστέρια και τον βαθύ, μαύρο ουρανό.

«Γιατί δεν μπορούσατε να δείτε τ' αστέρια;» τη ρωτάω. «Όλοι μπορούν να τα δουν».

Μιλάω κι εγώ ισπανικά, μου έχει μάθει εκείνη. Είναι μια μορφή οικειότητας.

«Επειδή υπήρχαν τα φώτα της πόλης», μου λέει. «Φώτα, πρόοδος, ανάπτυξη, όλα αυτά τα πράγματα που δεν μας απασχολούν πια, επειδή ψηνόμαστε από τη ζέστη και είμαστε πολύ φτωχοί». Σταματάει για λίγο. «Όταν ήμουν στην ηλικία σου, μου έλεγε η μητέρα μου ότι τ' αστέρια —τα λίγα αστέρια που μπορούσαμε να δούμε— ήταν τα παράθυρα του Παραδείσου. Παράθυρα για να βλέπει ο Θεός και να μας προσέχει. Συνέχισα να το πιστεύω σχεδόν για έναν χρόνο».

Η μητριά μου γεμίζει την αγκαλιά μου με τις πάνες του μικρότερου αδερφού μου. Τις παίρνω, περπατάω προς το σπίτι, πάω στο σημείο όπου έχει αφήσει το μεγάλο ψάθινο καλάθι της μπουγάδας και στοιβάζω τις πάνες πάνω στα υπόλοιπα ρούχα. Το καλάθι είναι γεμάτο. Κοιτάζω τη μητριά μου, για να βεβαιωθώ ότι δεν με βλέπει, και ύστερα αφήνομαι να πέσω προς τα πίσω, πάνω στον μαλακό σωρό με τα κοκαλωμένα, φρεσκοπλυμένα ρούχα. Πέφτω και για μια στιγμή νομίζω ότι αιωρούμαι.

Μένω εκεί ξαπλωμένη, κοιτάζοντας τα αστέρια. Διακρίνω κάποιους από τους αστερισμούς και ονοματίζω τα αστέρια που τους σχηματίζουν. Έχω μάθει τις ονομασίες τους από ένα βιβλίο αστρονομίας που ανήκε στη μητέρα του πατέρα μου.

Βλέπω τη φωτεινή γραμμή ενός μετεωρίτη να διασχίζει αστραπιαία τον ουρανό προς τα δυτικά. Κοιτάζω με αγωνία, ελπίζοντας να δω κι άλλον. Ύστερα με φωνάζει η μητριά μου κι επιστρέφω κοντά της.

«Υπάρχουν και τώρα φώτα πάνω από την πόλη», της λέω. «Δεν κρύβουν τ' αστέρια».

Κουνάει το κεφάλι της καταφατικά.

«Είναι ελάχιστα σε σχέση μ' αυτά που υπήρχαν τότε. Τα παι-

διά σήμερα δεν μπορείτε να καταλάβετε ότι, παλιά, οι πόλεις ήταν μια αστραφτερή μάζα φωτός — και όχι τόσο παλιά».

«Προτιμώ να βλέπω τ' αστέρια», λέω.

«Τ' αστέρια είναι δωρεάν». Ανασηκώνει τους ώμους. «Εγώ θα προτιμούσα να έχω ξανά τα φώτα της πόλης — όσο πιο σύντομα, τόσο το καλύτερο. Αλλά το μόνο που αντέχει η τσέπη μας τώρα είναι τ' αστέρια».